

Tale ved indvielse af Parkkirkegård i Karlsunde

Der findes et ritual for kirkegårdsindvielse – ifølge den så bliver kirkegården indviet samtidig med at en ny kirke indvies. Og hvis der allerede er en kirke – og en ny kirkegård tages i brug, så kan den indvies af sognepræsten – og indvielsen kan finde sted efter den ordinære gudstjeneste ved indgangen til den nye kirke.

Der skal afsynges en salme inden første tekstlæsning og derefter indvies kirkegården.

Her på kirkegården mødes levende og døde. Her møder levende mennesker andre levende mennesker i smukke omgivelser.

Mange af os har set Barnaby eller andre engelske kirkegårde, og har derved set, hvordan de engelske kirkegårde ser ud – de er ofte lidt uhyggelige og mere eller mindre forfaldne. De ligner slet ikke vores kirkegårde i Danmark.

Det er vigtigt at værne om de danske kirkegårdes udtryk. De er smukke og fredfyldte, charmerende, inviterende, trøstende, lyse og imødekommende. Det kræver håndværksmæssig dygtighed og en kunsthåndværkers sans at få en kirkegård til at rumme alt det.

Kirkegårdene forbindes ofte umiddelbart med død, ro og det uforanderlige. Kirkegården er derfor et anderledes sted i sammenligning med det hektiske og ofte pulserende liv uden for kirkegårdens afgrænsede mure. Det er et sted, som til stadighed minder os om det menneskelige vilkår, at vi alle skal dø engang. Men samtidig er kirkegården også et sted, som bærer præg af at være formet af levende mennesker, af de pårørendes ønsker og

behov og af det store og vigtige arbejde, som gravere, kirkegårdsledelser, kirkegårdsbestyrelser og menighedsråd udfører.

I Folkekirken bekender vi, at vi tror på de helliges samfund – og det betyder samfundet, d.v.s. fællesskabet af levende såvel som døde, der tilhører den hellige – Guds selv. Samfundsmæssigt betragtes de døde måske nok som en byrde, som der står i forordet til en fin artikelsamling om kirkegårdens betydning og fremtid, men de døde er kristeligt set ikke en byrde men en vigtig del af fællesskabet. Et fællesskab vi som kristne tror rækker ud over dødens grænse. Vi hører sammen levende og døde.

På engelsk har man ordet ”re-member” – vi mindes, vi husker på de døde – og ved at huske, ved remember de døde – så kan man sige, at vi genindsætter dem som medlemmer i fællesskabet. Sagt med nogle ord fra NT – ”Ingen af os lever for sig selv og ingen af os dør for sig selv, hvad enten vi lever eller dør tilhører vi Herren”.

Nu skal vi synge den første salme....